

МАКЕДОНИЈА излъзва за сега веднѣж на недѣлѣ въ сѣботѣ. — Цѣна придѣла- тена за годинѣ 4 были междидѣта за въ Цариградѣ, а петъ за по въз на всякадѣ — за шестъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградѣ, а за по въз на всякадѣ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 было междидѣта за всякадѣ.

Писма не освободени отъ пощенскѣ платж и паричванѣ за вѣстникѣ не сѣдружени сѣ придѣлаж-тѣ не сѣ прѣсѣжтѣ.

МАКЕДОНИЈА

ЛИСТЪ ЗА ПОЛИТИКА, КНИЖЕВНОСТЪ И ТЪРГОВІЯ.

Καίσιτος πρῶτα καὶ αὐτοῦ τῆς ἀπὸ τὰς ἀρχαίς του, ἑαυτοῦ ὀφθαί.

Подписка-та на спомощес чваніята ста- ва въ Цариградѣ при Редактора и издателя на **МАКЕДОНИЈА** П. Р. Славейкова при Одувъ-Канѣж № 68. Стати и писма за об- щеполезни работи поимстватъ сѣ безъ пла- тѣ, а за частни изѣстія плаща сѣ по 2 гр. редѣтъ, а кога сѣ повтори по грошѣ.

Подписка на спомоществованія ставатъ при отреденіи по въз пастоятели, които и отговарятъ за вѣстникѣтѣ.

ОБЩОТО МНѢНІЕ.

Когато всички членове на една фамилия познаватъ своите дѣлжности, по- знаватъ, че изпълненіе на тѣзи дѣл- жности трѣба за да сѣ спомогне на бла- гоустройство на фамилията имъ, това познаніе сѣства фамилярный духъ, фамилярното мнѣніе. Въ фамилярно, дѣто иѣна такъвъ мнѣніе, не може да има споразумѣніе, сѣгласіе, добродѣтели; та- ко иѣна вече фамилярно.

Едно общество сѣ сѣства отъ пове- че фамилии свързани помежду си сѣ об- щими интереси. Всички членове на едно общество освѣтъ дѣлжноститѣ що иматъ частно къмъ тѣхнѣтѣ фамилии, иматъ о- ще дѣлжности и къмъ голѣмѣтѣ опѣзи фамилии — обществото. Правилното раз- бираніе на тѣзи дѣлжности, както и на необходимото имъ изпълненіе въ ползѣ на общото благоустройство на обществото, парича сѣ общественъ духъ, общо мнѣніе.

Народитѣ въ дѣтисѣжтѣ си възраст, въ своето първобытно сѣстояние, водятъ сѣ отъ истинности, които, право да кажемъ, сѣтвърдѣ силни; но тѣ начесто блуж- дайтѣ, защото не сѣ замислятъ връхъ дѣлжноститѣ що иматъ къмъ отечество- то си, та да сѣ проникнатъ и убѣдятъ, че сѣ дѣлжни да ги изпълняватъ.

Общето мнѣніе, образувано сѣ рас- пространеніе на идентѣ, сѣ мисленіе и опѣтъ, е най добротѣ доказателство за развитіе на едно общество. Дѣто и да сѣ положи то, тамо е безъ друго и цивилизацията; тамо има чувство за на- родна независимѣ мисль, тамо сѣ устѣща потребност за новече обширно изученіе, отъ което произлъзва напредѣтъ; тамо е силата, защото дѣлжността за забра- няніе на народнитѣ интереси е позната; тамо най сѣтиѣ има и патриотизмъ, за- щото всички гражданѣ знайтѣ, че трѣ- ба да сѣ жертвуватъ за доброто на об- щето отечество, а този е истинный па- триотизмъ.

Въ сегашный вѣкъ, вѣкъ на наукитѣ и идентѣ, виждамы да сѣ установява об- щето мнѣніе у много народѣ, и тѣзи на- роди да стѣватъ чрезъ него всякой день все по-сѣвѣтны, все по-силны, все по- образованы и по-честитѣ. Виждамы ги да сѣ не лѣжатъ тѣй лесно, да не тър- пѣтъ онеправданія, произвола и всичко що е противно на законѣтъ и правдѣтъ.

Ный днесъ сѣ чудимъ на леснотѣтъ сѣ коѣто отколѣпнитѣ царѣ сѣ владѣ- ли народитѣ. Таа леснотѣ сѣ разбира да сѣ иѣтъ намѣрвали въ дѣтисѣжтѣ на народитѣ, въ което и законодателитѣ черпѣли своѣтъ силѣ за да приспособ- ляватъ и въвождатъ законитѣ и своитѣ доктрини. Цѣль свѣтъ вѣрваше въ про- рочества, въ политически чудеса, въ про- роченія; проститѣ чловѣкъ слушаше и вѣрваше. Но въ узрѣмыйтѣ си възраст чловѣческий духъ не вѣрва вече тѣй лесно въ думѣ. За да давамъ днесъ за- конѣ на едно общество, то първо ты трѣба да го убѣдишъ въ ползѣтъ и по- требностѣтъ на тѣзи законѣ. Когато об- щето мнѣніе сѣ образува законодателѣтъ сѣ подчинява на туй мнѣніе, и намѣто да налага свойтъ законъ връхъ народа, той е принуденъ да го размыска изедно сѣ него, намѣто да нека само, тойтрѣ- ба да сѣди и да прѣпаса противностѣ; на мѣсто да заповѣда само, и изведиждѣ да бѣде послушанѣ, той трѣба да дока- же, а отъ сѣко иай първо трѣба да и- ма право.

Распространяваніе на идентѣ е най добротѣ сѣдство за да сѣ образува туй

напредѣваніе и зачѣваніе на единъ народъ както и на всякъ държавѣ. По- този пѣтъ сѣдѣватъ сѣ трудѣ и ревностѣ, единъ народъ обхваща добръ своитѣ за изпълненіе дѣлжности, застава прѣзъ ну- ждѣтъ за неотѣмны пѣкои прѣобразова- нія и жертвува за да бѣде силенъ и че- ститѣ.

Успѣхѣтъ или напредѣкътъ не става безъ идеи, не сѣ налага сѣ силѣ; изыс- кѣ сѣ да бѣде разбранъ и пожеланъ. Обществѣната нравственостѣ, коѣто е най добротѣ основаніе на истинный на- прѣдѣкъ, и безъ коѣто най ползвател- нѣтъ законѣ оставатъ безъ сѣдѣствіе, безъ силѣ, общественѣната нравственостѣ, сѣ образува въ единъ народѣ, прониква въ обичаитѣ му, въ вѣрваніята му, въ дѣлата му само сѣ распространіе на правитѣ и полезны идеи. Нравствен- ностѣта иѣма истинѣтъ въ единъ на- родѣ, коѣто тѣ е сѣдѣствіе на мисле- ніе, на сѣзнаніитѣ подиръ здраво раз- сѣжденіе дѣлжности, а не на страхѣтъ отъ наказваніе на законѣтъ.

Въ тѣзи истинѣтъ можѣтъ сѣ увѣри отъ исторіитѣ на развитіе на народитѣ. Никога народѣ не е стигалъ едно здра- во и пѣлно развитіе, параслужаніе и на- голѣмиваніе сѣ помощъ на военитѣтъ силѣ. Виждали сѣ народѣ и земѣ, у ко- то сѣ сѣ вѣждали и учреждавали заве- денія много напредѣжѣ, но тѣ сѣ бы- вали слаби, немощни, бывали сѣ потѣ- пѣвани подъ обикновеніе на деспотизмѣтъ, защото множеството, защото народѣтъ прѣбѣжда въ невѣжество, и защото тѣзи напредѣжѣ прѣобразованія не сѣ были изысканы и наложени отъ чувствѣ- мѣ и голѣмѣтъ пужѣтъ. И това сѣдѣствіе сѣ достига сѣ распространіе на и- дентѣ въ всичкиѣтъ класѣе на народа; тогазъ успѣхѣтъ сѣ установява на здра- во, развива сѣ по единъ здравъ начинъ и докарва голѣмѣтъ си ползѣ.

Убѣдени въ горнитѣ думѣ, освѣтени отъ исторический опѣтъ, азъ съмъ увѣ- ренъ, че най голѣмата пужда на нашето отечество, коѣто сега вѣлѣзва въ пѣтъ-тъ на успѣха, е неуморимый трудъ за распространіе на идентѣ, и за обра- зѣваніе сѣ този начинъ общо мнѣніе.

Ползоприносителитѣ идеи трѣба да сѣ сѣдружаватъ и сѣ дѣла, които да доказватъ сѣ единъ явенъ начинъ че тѣ- зи идеи сѣ нужды за развитіе на е- динъ земѣ. Народѣтъ не сѣ задоволява само сѣ идентѣ; ако ги познава, прѣма- ги и разбира потребностѣтъ имъ, не мо- же обаче да вѣрва въ истинитѣтъ имъ ползѣ освѣтъ коѣто дѣлата дойдѣтъ до му доказатъ че тѣзи идеи сѣ истинѣтъ ползвателны.

Не е за скрѣваніе една истина, коѣ- то научавамы отъ опѣтъ; въ тѣзи исти- нѣтъ вѣрвамы напѣлно и този фактъ го сѣ- гледѣамы всякога у народитѣ.

Когато на единъ народѣ сѣ наджѣва пѣкоѣкъ идеѣ, а той е убѣденъ сѣ при- нѣтъ, сѣ дѣла, че тѣ идея е погрѣшена такъзито народѣ отбѣлѣва тѣзи идеѣ, не сѣ връща повече на неѣ и тогазъ прѣгрѣща сѣ горещиѣтъ идеи които е ви- дѣлъ на дѣло по-добры и по ползвателны.

За туй виждамы често единъ народѣ да не сѣ враща на идентѣ отъ минѣлото сѣдѣтъ като сѣ е отвѣрналъ вече отъ тѣхъ, защото сѣ е увѣрилъ на дѣло че тѣ сѣ были погрѣшени и вѣдѣтелны.

Тѣй сѣщо той е въ сѣмѣніе, въ не- рѣшителностѣ, коѣто е дума за да при- гѣрне сѣ горещиѣтъ новы идеи и да вѣр- ви сѣ тѣхѣтъкъ бѣдѣщето; той позна- ва тѣзи идеи, но не е още добръ увѣ-

полезны отъ опѣзи, които е напусналъ. Той чака дѣла, примѣры за да к а н д и- са и тогазъ сѣ рѣшава да сѣдѣва на- прѣдѣтъ сѣ тѣзи новы идеи.

Туй, що казахмы, е основано на на- блюденія. Успѣхѣтъ на единъ народѣ сѣ обѣга на распространіе на идентѣ и на доказваніе имъ сѣ дѣла: това е общото мнѣніе. Когато сѣ образува то споредъ како показамы, коѣто единъ народѣ напѣща минѣлото, всичкиѣтъ о- пытанія да го новѣрнемъ назадъ оста- ватъ празны: дѣлата му сѣ доказали, че то е было лѣшево; той желае да отива напредѣтъ, защото дѣлата сѣ го увѣрили, че бѣдѣщето ще бѣде по-добро.

Тѣй сѣ развиватъ народитѣ, този е ходѣтъ на чловѣчеството и никаква си- ла не може го вѣспрѣ. По пѣтътъ, по коѣто вѣрви единъ народѣ трѣба да бѣ- де приготвенъ за да вѣрви на сигуръ и безъ да бѣде изложенъ на злочестия. Успѣхѣтъ е въ сѣжностѣтъ на чловѣ- ческий дѣла, по той има нуждѣ да сѣ образува общо мнѣніе.

Общето мнѣніе има прѣдѣтъ очѣ главны- тѣ интереси на общество; то стои по- горѣ отъ личнитѣ и ограниченѣ страсти и интереси, които движатъ партіитѣ, хвърлятъ ги въ несмыслѣны борѣ, бор- бы които ги засѣпѣватъ и правятъ да изгубятъ отъ глѣдъ напредѣкътъ и до- бродѣтѣтъ на народа. Общето мнѣніе сѣбѣчно отъ тѣзи за оплакваніе стра- сти, мисли връхъ общото добро и всяко- га сѣ въодушевлява сѣ правѣтъ разсѣдѣтъ коѣто открѣва истинитѣтъ потребности, практический сѣдѣства и сигурныйтъ пѣтъ за да сѣ изведе единъ народѣ на цивилизация и честитостѣ.

Сѣдѣствіе на распространіе на идентѣ и на мисленіе, общето мнѣніе сѣ ус- тановява полѣзка; дѣлото обаче трѣба да бѣде сѣдѣвано сѣ постоянство, и обще- то мнѣніе ще сѣ образува. Въ това сѣ заключава единствѣната сила, коѣто тыка единъ народѣ напредѣтъ и коѣто мо- же да го направи сѣвѣсенъ, силенъ и че- ститѣ. Една народностъ както и една дѣржава може да сѣде отлична и силна на възъ по своитѣ войски и богатства, но вътрѣшно не може да бѣде истинно свободна и честита освѣтъ коѣто обще- то мнѣніе сѣ е образувало и зачѣло. (В.И.)

РУССКИЙ ПАИСЛАВИЗМЪ.

Вѣнскій Прессъ прѣди нѣколко дѣна обнародѣва единъ членъ подъ насловѣ "е- динъ русскій гласъ за па- иславиизмѣтъ," коѣто говори така:

"Званичный-тъ Петербургскій листъ сѣ разядѣсѣлъ на австрійскѣтъ славѣны, защото на милостъ или немилостъ пера- чатъ да сѣ прѣтопѣтъ на Русси. Заради това чете лекціѣ най-напредѣтъ на поля- цитѣ, които сѣ "извадили изъ умѣтъ си туй плашѣло за паиславизмѣтъ," да пла- шѣтъ Европѣтъ сѣ него, а сѣлѣтъ това о- браща сѣ къмъ Чехитѣ и казува:

Най-жалостно-то е това, че и пѣкои Чехы, които инакъ иматъ повече поли- тический разумъ, трѣбятъ единъ трѣбѣтъ сѣ Поляцитѣ, и като сѣ придѣржатъ о- извѣстный-тъ италянскій девизъ "Italia faga da se," (Италіе, надѣй сѣ на себе си) сѣтува че ще "само сѣсѣ своитѣ си рѣ- цѣ," да провадѣне Вѣнцеславѣтъ-тъ ко- ронѣ. Ный сѣмы противу единство-то на Славѣнитѣ — подвѣкватъ Чехитѣ — "Ный сѣмы Чехы и оставамы сѣ до вѣка Чехы, ный не щѣмъ да бѣдемъ Русси," — като да бы могло да хрули пѣкому да ги прави Русси, коѣто не е вещь изгубѣтъ

Пѣсѣгласіе то коѣто пѣтъ день въ день все повече сѣ распространява между Че- хитѣ е твърдѣ жалостно появленіе. Ный почитамы чехско-то родолюбіе, ный по- читамы тѣхното въ само себе си надѣ- ваніе; та ако бы щѣтъ и мѣмра връзъ настѣ, ный неможѣтъ да сѣ не боитѣ за самый-тъ тѣхенъ интересъ, че тѣ, като работятъ сами за себе си, никога нѣма да постигнатъ цѣль-тѣ си. Чехитѣ свое- волю затварятъ очитѣ си да не видѣтъ своѣж-тъ ползѣ въ днешнѣтъ-тъ ситуациѣ, коѣто може да види всякой, коѣто не е засѣпѣло очитѣ чехско-то ограничено родолюбіе. Сполуката на Маджаритѣ сѣ- вѣсѣмъ е разбѣркала мозѣкътъ имъ. "Какъ, лѣма сѣмы ный по-долни отъ Маджаритѣ?," пытаѣтъ тѣ гордо. — "Какъ, лѣма е Вѣнцеславѣната корона по-лоша отъ Сте- фанѣватѣ? Що да не е възможно и за настѣ това коѣто е за Маджаритѣ возмо- жно?," Всичко това въ теоріѣ е тѣкмо на мѣстѣто си: Чехитѣ не само що не сѣ по долни отъ Маджаритѣ, но връхъ това сѣ още и въ вѣничко по-добры (ту- ка Прессъ поставѣ бѣлѣтъ на пытаніе). Но за жалостъ политическата роля (уло- гѣ) на единъ народѣ не отговаря всякой пѣтъ на своето вътрѣшно достоинство. — Въ дѣйствѣтелностъ тѣя роля завѣси отъ тысящѣ околности, които пакъ за- высѣтъ отъ самыйтъ случай. Распаденитѣ главы на чехскѣтъ патриѣтъ не рачатъ да знайтѣ нищо за това. "Ный сѣмы 5 миліона выкатъ тѣ, и ный можѣмъ сами на себе си да сѣ условимъ." Колко имъ вѣрѣди това що сѣ толѣкозъ на себе си надѣкътъ, не щѣмъ нищо да го разисѣкамы; то трѣ- ба и тѣ сами да го разбиратъ. Ако да- же быхѣ были така ятѣ, както сѣ мы- слятъ — толѣкозъ повече, тѣ пакъ може ако работятъ само на себе си уповающе сѣ, да сторятъ още по-злѣ. Австрія ако и да сѣ е распаднала на Цас-и Транс-Ли- тавѣ, то пакъ до колѣкото ный знаѣтъ, нѣма на сѣрдѣе да провадѣне Вѣнцесла- вѣватѣ коронѣ, а за да иѣ накаратъ на то- ва, Чехитѣ сами сѣ слаби. Въ друго, нашата роля тука е сѣвѣсѣмъ пѣсѣвѣ- на (страдателна), ный никакъ не мыс- лимъ да подбадымы Чехитѣ въ сегашно- то имъ движеніе, коѣто не сѣмы ный прѣд- изыкалѣ. Чехитѣ и сами бы знаили най- добръ, що трѣба да вършатъ за да сѣ извлекѣтъ отъ сегашнѣто си на скрѣпецъ стоеніе; намъ само това ни е жалѣ, дѣ- то западнитѣ славѣны нѣматъ единъ точ- нѣтъ взаимѣтъ програмѣ, намъ ни е жалѣ че изобиѣ между тѣхъ нѣма заедностъ, коѣто е истинѣтъ причинѣ на това дѣто че сѣ тѣ на другѣтъ подчинѣны.

Сѣрбитѣ по-малѣко сѣ надѣкътъ на сво- ѣтъ сѣ силѣ, и за това иматъ повече надежды, че щѣтъ да сполучѣтъ въ те- жѣненіята си. Истинѣтъ, и тѣ още не сѣ сѣ отрекли отъ мѣстѣто си родолюбіе, споредъ коѣто за голѣмо зло на славѣ- нѣтъ, правитѣлство-то на покойный-тъ князѣ Михаилѣ направи голѣмѣтъ погрѣшѣкъ, дѣто придѣжано отъ Вѣнскійтъ кабинетѣ, отпѣди Бѣлгаритѣ отъ себе си; по Сѣр- біѣ поне сѣбира силѣтъ си, и лесно мо- же да сѣ свѣрже сѣ Чернѣ Горѣ, коѣто е почти независна и сѣ Боснѣ, коѣто жедѣтъ за свободѣ.

Най-добръ схващатъ своето положе- ніе Русситѣ въ Галиціѣ.

На полякскійтъ гнетѣ, коѣто трае тол- козъ стотинѣ години, ниѣто Іезуитсѣ-та политика на Пѣнѣтитѣ въ Австріѣ, ниѣто фантазѣтъ на така наричанѣтъ украинѣ- филѣ, не можѣтъ да удушѣтъ въ тѣхъ вро- денѣтъ русскѣтъ природѣ и практичѣтъ тѣхнѣтъ мудрѣтъ, коѣто още прѣди много

никаго, да потърси път, чрезъ
то може да се дойде до съюзъ съ
своиѣ братиѣ на сѣверъ. Това сливане
на голѣмъ и малкъ Русскій въ единъ на-
родностъ е огромно събитіе въ Славен-
ската исторія и неговитѣ благодѣтели
послѣдницѣ признаватъ сега двѣтъ наро-
дности отъ най-голѣмото славенско пле-
ме. За жалость нѣма вече такъвъ дѣла
въ Славенската исторія, каквото що е
Хиѣнищковото.

Славенскитѣ племена, които перахихъ
да дойдатъ въ окръгъ (черчевето) на
Русскитѣ държавѣ, вмѣсто да се огле-
датъ на своиѣ прѣдѣлы на истокъ и да
налягатъ за съединеніе, заличатъ се у-
порно въ кѣщицата на своиѣ-тѣ народ-
ности, и даже правятъ други народности,
каквото: Хърватскитѣ, Моравскитѣ и д.
т. Твърдѣ е очевидно, че така другиѣ-тѣ
племена, които сѣ по-силни отъ всяко
западно славенско племе, ще потѣчатъ
славенскитѣ племена. За да се запри-
варѣ едно такъвъ опасно събитіе, по-
родила се бѣ и между западнитѣ Славен-
скитѣ за панславизмъ, и въ скоро врѣме
всѣхъ Славенскитѣ своиѣ си докопахъ о
ней. Но щомъ дойде да се направи про-
грамата за панславизмъ, тамо се рази-
дохъ въ мысленіето. Всички освѣтъ По-
ляци-тѣ, признаватъ користиѣ-тѣ отъ
единството на Славенитѣ, но и най-мал-
кото племе нерачи да напусне нѣщо отъ
своитѣ народни особности. Единъ си об-
лягахъ на своето славно минало, други
на своитѣ напредѣтъ въ цивилизаціята,
трети на своето юнашество въ борбата
съ противникитѣ, четвърти на разликитѣ
въ вѣрѣта; на кратко, въ това разногласіе
дѣто всякой народъ иска да не бѣде
лишенъ въ нѣщо, какъ ще се извади о-
нова остроумно правило, in pluribus unum
(отъ многото едно) когато много племена
вѣтаватъ и противу самото това, дѣто
да бѣде единъ языкъ въ литературѣта
на славенитѣ, понеже казуватъ, че тѣ
иматъ "своѣ си рожденѣ Литературѣ",
а то у нѣкой изъ тѣхъ всичкитѣ нѣмъ
книги могли бы да се събѣратъ въ едно
дуляпче. Че не може да бѣде голѣма
полза и користи отъ славенското един-
ство, ако не бы се усвоилъ единъ взаи-
менъ между-народенъ языкъ, това го при-
знаватъ най добритѣ людѣ между славен-
нитѣ, но пакъ мнозина има които по при-
чини що могатъ лесно да се схватятъ
стоятъ за вавилонското смѣшеніе въ язы-
кѣтъ. Нѣкой си цѣлъ животъ прѣпровождатъ
въ това, да измислятъ въ литера-
турѣта цѣло нарѣчіе, може бы за това,
за да овѣковѣчатъ уж името си между
своитѣ землѣци. Въ всичко това има
много выкъ, но умъ нималко. Отъ това
излѣзва опуй дѣто кога отъ разны пле-
мена Славенскитѣ се състанѣтъ на едно мѣ-
сто, трѣба да се разговарятъ по нѣмскы
за да се разберѣтъ и да се споразумѣятъ:
грѣхата за да се исповрѣди нѣкое
нарѣчіе, довело е западнитѣ Славенскитѣ
до тамъ, щото нѣмскитѣ языкъ е станѣлъ
за западнитѣ Славенскитѣ lingua franca (фран-
цузскій языкъ). Освѣтъ това всички сла-
венскитѣ приставатъ на единъ взаименъ Сла-
венскій языкъ, но всяко племе иска да
се приеме неговитѣ языкъ за такъвъ. Че-
хитѣ налягатъ за чехскитѣ, а на Поляци-
тѣ искатъ свойтъ си; та и самыѣ Гали-
чскы Русцы двоятъ се дали обикновенитѣ
Русскитѣ языкъ да приѣматъ или своето
полюбно нарѣчіе.

Между това, като да не ще е толковъ
малко да се избере единъ взаименъ я-
зыкъ, понеже само оны языкъ може да
бѣде взаименъ, койго е най вече рас-
пространѣтъ по славенскитѣ землѣ; но
най голѣмата прѣчка дѣто той языкъ се
не усволява тутакъ си е, отъ единъ стра-
на раздорѣтъ между западнитѣ племена,
а отъ другъ дѣто че тѣзи народи слабо
познаватъ коренитѣ на тоизѣнъ языкъ и
противъ него сѣ прѣобладали много без-
основны прѣдрасъждѣки. Сега трѣба ли
да се доказва, че такъвъ едно съ-
стояніе не може дълго да трае, при жи-
вотѣ тежженіе, косто изъ день въ день
расте, за да се придружаватъ Славенитѣ?
Ползата отъ това, дѣто да се усвои
единъ взаименъ языкъ, и пакъ всяко пле-
ме да задържи свойтъ языкъ, така е о-
чевидна щото рано или късно ще изчез-

Колкото се касае до Платоническитѣ
симпатии спрямо соплемянитѣ за кон-
панславистическитѣ доктринѣри трѣбѣтъ,
отъ това, право да се кажемъ нѣма да
излѣзе нищо благородушно. Да се пѣе:
"Хей Славенитѣ" да се выка "да жи-
вѣе! Слава! и Ура! То е все хуба-
во, цо въ исторіята нѣма примѣръ, да
е станѣлъ нѣкой народъ честитъ или да
е облекчилъ теготѣтъ и тебогѣтъ си са-
мо съ това дѣто да выка, да живѣе и
съ това дѣто нѣспѣи да пѣе. За това въ
Русскитѣ всички истинни панслависти сѣ
отблѣснали политикѣтъ на странѣ, и
гледатъ щото Славенитѣ да станѣтъ едно
съ помощѣтъ на языкѣтъ, койго бы могли
да разумѣватъ всички Славенскитѣ. Тѣ не
намѣтватъ на другитѣ славенскы пле-
мена безусловно русскитѣ языкъ за вза-
именъ языкъ въ литературѣта, ако и да
сѣ увѣрени, че нѣма по сгоденъ языкъ
за взаименъ въ славенската литературѣ.
Истиннитѣ русскы панслависти сѣ ви-
дѣли, че не е доста това дѣто да се о-
бмѣчатъ само Славенитѣ. Споредъ тѣхното
мыслѣніе отъ думѣтъ, трѣба тутакъ си
да се дойде до работѣтъ; За това се
трудятъ щото съѣтъ своиѣ комитетѣ, до
колкото могатъ да се погряжатъ за ду-
шевното и матеріалното развитіе на своиѣ
тѣ западни братиѣ. До сега още напѣва-
ніята на русскитѣ панслависти, не сѣ
достигнали цѣльтъ си напълно; по за-
това не сѣ тѣ кривѣ, а онѣзи, които
непрѣстанно прѣчатъ въ тѣхнитѣ полез-
ни работѣ. За жалость трѣба да при-
знаемъ, че голѣмата частъ отъ тѣзи прѣч-
ки, не идѣтъ отъ правителствата, ако и
да има нѣкои които да се сумѣватъ за
панславизмъ че има въ себе си и по-
литически тежженія, защото Поляцитѣ сѣ
гы излѣгали, по отъ самыѣ западни
Славенскитѣ, които съѣтъ своиѣ обѣскова-
нія, сѣ распирѣтъ си и дребничавитѣ си
ничтожны демонстрації парализуватъ не-
егоистическото работѣніе на русскитѣ
панслависти. Но да мыслятъ както щѣтъ
за панславизмъ въ странитѣ землѣ; спо-
редъ нашегѣ мнѣніе, то е наука за миръ
а не за непріятелство, за съединеніе а
не за раздоръ, и всякакъ не сме нѣй
кривѣ, ако ни се подмѣтатъ намѣренія ко-
то нѣмамы." (Дунай, Аго, да ми е драго!)

ВЪРХУ ВЪСПИТАНИЕТО.

Въ послѣдното столѣтіе науката за
въспитаніето на дѣцата е направила та-
квыѣ грамады уснѣхы, каквыто тя не е
правила прѣвъ всичкогѣо прѣшнѣло врѣме.
Разушѣва се, че тѣ не е достигнала ед-
наквы резултаты въ всичкитѣ страны на
Европѣ, и въ това отношеніе дѣтонаста-
вническата книжевностъ въ Германіѣ,
Швейцаріѣ и Англіѣ много е надпрѣ-
дварила книжевностъ-тѣ на французитѣ и
на другитѣ народы; но въ послѣднѣ
врѣме и въ францѣ дѣтонаставничеството
е станѣло прѣдметъ на серіозно изуче-
ніе. И сега вече въ французскитѣ кни-
жевности можемъ да посочимъ на напи-
саны трудове, които съставятъ припечалъ
за наукѣтъ.

Едно отъ такызито съчиненія прина-
длежи на перото на Г. Легуве, членъ на
Французската академіѣ. Спѣсатель-тѣ
на това съчиненіе, което носи названіе
*баци-тъ и дѣца-та въ XIX-то сто-
лѣтіе* излага себеси въ ролиѣтъ на ба-
щѣ, койго се е заловилъ горещо за въ-
спитаніето на 8 годишнитѣ си сынѣ. Най
малкото проявленіе на духовнитѣ странѣ
на дѣтето не убѣгва отъ бдителното око
на бащѣтъ. Всяка стѣпка на питомца,
всяка негова постѣпка, всяко движеніе
обращатъ на себеси серіозното вниманіе
на бащѣтъ въспитателъ, накарватъ го да
опрѣдѣли свойството на такъзито постѣ-
пкѣ, да се домысли до причинитѣ, които
могатъ да излѣзѣтъ отъ нѣй.

Изобщо туй съчиненіе, забѣжително
по съдържателностъ-тѣ си, а още и на-
писано съ единъ твърдъ легкъ и увлека-
теленъ языкъ, струва си, за да обрне
вниманіето на нашитѣ прѣводители, а о-
ще повече на бащитѣ за издаваніето му
на Българскы. Прѣводителъ-тѣ и издаде-
литѣ на такызѣ книги ще покажѣтъ го-
лѣмъ услужъ на родителитѣ и въспитате-
литѣ, като ги запознайтъ съ съдържа-

рпалъ за въспитаніето нѣмамы, но даже
и никакъ книжкѣ още по тѣзи частъ
нѣмамы издадена.

Като образецъ за съдѣненія на спи-
сателя върху въспитаніето на дѣцата, нѣй
привождѣмы тѣзи уложкѣ отъ книгѣтъ
му която има за прѣдметъ *плеснитѣ
наказанія*:

"Вчера азъ позволихъ на сына си да по-
кани на обѣдъ одного отъ малечкитѣ си прѣя-
тели. Жена ми, която още не бѣше сѣ добръ
сѣзела отъ болѣдуваніето си, бѣше сѣдѣла на
трапѣзѣтъ прѣвъ нѣтъ сѣдѣтъ нѣтъ огѣж-
ствѣ отъ нѣй, и всинѣ нѣй искрено сѣ ра-
дувахъ на това проявленіе. Но крайтъ на
обѣдѣтъ не отговарѣше на началото му.

Въ всички дѣца, даже и въ най добритѣ,
има нѣкаво си странно злорадство, че тѣ
често проявяватъ егонизмъ, че тѣ често сѣ не-
рѣшаватъ, а по нѣкога и темеру кѣтъ отказы-
ватъ да сподѣлятъ помежду си каквото иматъ,
на туй сѣ не чудѣтъ: това е черта на чело-
вѣчскѣтъ душѣ, и нѣй порасѣватъ, често сѣ
отличаватъ въ това отношеніе отъ дѣцата съ
това самъ, щото скриватъ чувствата си, а
дѣцата ги изваждатъ на лице. Но азъ забѣлѣ-
жыхъ въ дѣцата, или поне въ мойтъ сынъ,
когогѣ не могѣ да прибрѣжъ кѣтъ лѣнѣтъ,
странѣтъ готовностъ да се раступи кога отъ
нѣщо го лишаватъ или кога изгуби нѣщо, ако
това нестои става и на другаря му. Не полу-
чавѣ-то на онѣва когѣто желѣе, прѣстава да
е страданіе за него, щомъ види че и други
оставатъ лишени отъ туй нѣщо.

Вчера сѣдѣтъ обѣдъ, майка му не му даде
праскови. Обѣденъ отъ това отказаніе—по го-
ва, че споредъ както сѣ виждаше, него го ма-
чаше повече отказаніето, а не лишаваніето—
сынъ ми сѣ обрѣжъ кѣтъ другаря си и му каза:
"И на тебѣ нѣма да дадѣтъ праскови." Подиръ
тѣзи думѣ тойзи неговъ другаръ наиде выкъ:
"Дайте, дайте!", Като сѣ бѣхъмъ да не бы това
онѣше да поврѣди малешка, нѣй му не додо-
хмы. Сынъ ми тържествуваще: "И за тебе
нѣма! И за тебе нѣма!" повтарѣше той не-
прѣстанно на малечкитѣ си прѣятѣли, койго
не примѣкваше отъ да иска. "Дайте ми, дай-
те ми," и даже зо да плаче. Неговитѣ сызъ
направихъ сына ми да сѣ смѣе съ гласъ. Това
кысѣніе удвои сызътъ на другаря му. Азъ
повѣдѣвахъ на сына си да мѣкне; той ми не
слуша, или по добръ да кажѣ, споредъ макиа-
веловскѣтъ политикѣ на дѣцата, отъ най на-
прѣдъ той мѣкнѣ, но испосѣтъ тихо процѣди
прѣвъ жѣбы дрѣзненіето си: "И за тебе нѣма!",
Разсърденъ отъ туй упрямство, измѣчавѣтъ отъ
проливѣніето на злорадство въ поведѣніето
на сына ми, азъ сѣ протѣгнѣхъ кѣтъ дѣтето и
замахнѣхъ, да го ударѣмъ. Но жена ми скочи
отвѣдѣтъ и сѣ растреперѣтъ гласъ извика:
"Да не си бутнѣлъ дѣтето ми!", Тѣзи думѣ
"Да не си", туй искрѣщѣніе на дѣвъ звѣръ
"дѣтето ми", този порывъ на животното чу-
ство—отвѣдѣтъ слонихъ гнѣвътъ ми. Недо-
оздравѣлата, прѣбѣдѣла отъ страданіе и гнѣвъ,
зо сына ми за рѣжъ и го отведе. Другото
дѣте отиде и то подиръ него, като мѣтѣше ту
кѣтъ мене ту кѣтъ женѣ ми изумени и бояз-
ливы погледы свойственны на дѣцата кога ви-
дѣтъ сценѣ, които тѣ едвамъ до половинъ раз-
биратъ. Азъ вѣдѣхъ въ хранилѣтъ си поди-
досанъ смутенъ и оскърбенъ отъ туй повели-
телно запрѣтѣваніе. (Сѣдѣва)

БЪЛГАРСКИ РАСПРАВЫ.

Руссе, 23 Априлія 1869.

До почтенитѣ редакції на В. Македоніѣ.
На първитѣ день на Воскресеніе, когато
всѣмъ излѣзахъ отъ цѣркѣвъ по обѣдъ спр-
на Второ Воскресеніе, тукашнитѣ раздавачъ
изъ телеграфическитѣ депѣши, заморѣнъ, за-
пѣхтенъ и въсхитѣнъ нѣкакъ сѣ отъ радостъ,
прѣрѣшиша ни на цѣркѣвитѣ врата и ни по-
даде една депѣша отъ Цариградъ като при-
бави *инималѣтъ шилеринѣтъ дѣрсаадѣте
хайрѣджѣ, дѣюмѣнѣте тебриѣ и дерѣмѣ*.
Всѣмъ единъ отъ нашитѣ съграждѣне като чу,
че имало телеграфъ отъ Цариградъ, въ частъ
града ни сѣ напълни съ извѣстіе, че нашитѣ
въ столицѣтъ Архїереи сѣ служили на този
свѣтълѣй день и сѣ провъзгласили формално и
религіозно самостоятелността на българскѣтъ
Іерархїѣ, и сѣ тона суебно въображеніе членѣ-
ветѣ на тукашнитѣ община сѣ събраха тутакъ-
сѣ, отвориха денѣшната и сѣ прѣведе на българс-
кы за да ѣмъ разумѣ всѣмъ единъ отъ граждѣнитѣ,
койго бы поискалъ да я простѣе сѣмъ или да ѣ
чѣе съ ушитѣ си. Сѣдѣтъ прочтаніето на де-
пѣшѣта общината ни по дѣжностъ свѣта и
народѣ, побърза да отговори такожде по те-
леграфѣ, когѣто и стана. Азъ въ прѣтварѣмъ
г-но редакторѣ образѣтъ и на двѣтъ депѣши,
като сърѣшѣно бы моля въ името на общи-
нѣтъ ни да ги обнародуватъ въ най първыя
брой на безпристрастѣтъ Македоніѣ. Е-
то превѣла нѣмъ.

"До старѣшинскитѣ Българскы съ-
вѣти (булгарскѣ шѣтарѣ медѣнѣслѣри)
въ Едирне, Сливенъ, Русеюкъ, Видинъ,
Търново, Тулма, Варна, Нишъ, Софіѣ и
Илодизѣ.

"Цѣркѣвитѣ въпросъ, когѣто нѣй нека-
емъ, понеже сѣ рѣши въ составѣтъ коми-
сїѣтъ на чѣмъ отъ когѣто ще сѣ задоволи
народѣ ни, и защото въ малко дѣи (азъ

давате ужо на извѣстіята въ вѣстникѣ-
тъ (?) и радостно да прѣкарѣте праздни-
цитѣ на Воскресеніето съ благи молитвы
за нашѣтъ царъ и Господарѣ.

Цариградъ 20 Апри. (Подписанъ Х. Иванчо.)

Отговоръ отъ общинѣтъ на горѣшѣтъ
депѣшѣ.

До негово Прѣвѣсходѣтелство Хѣд-
ѣси Иванѣ Ефенди въ Цариградѣ, Па-
галѣи № 59.

"Споредъ прѣмитѣ ни съдѣніѣ, нѣй ко-
гато знаемъ че цѣркѣвитѣ ни въпросѣ е сърѣ-
шенъ и рѣшенъ и когѣто очекаемъ сѣ теле-
графѣ радостното извѣстіе, че днѣсъ нашѣтъ
Архїереи сѣ чѣли (служили) въ цѣркѣвъ
всѣмъ едино, въ прѣмитѣтъ отъ В. Прѣ-
телеграфѣ понѣже не вилѣдаме такѣво сѣ-
но нѣщо, да сѣ радѣемъ, тебрѣтъ много сѣ
наскърбѣмъ, и сѣ жалостъ дѣрѣамъ да ѣмъ
кажемъ, че работитѣ сѣ намиратъ пакъ на
ѣмѣтѣто си положеніе! "

Руссе 10 Април. 1869. (М. П.)
(Под. Русенската Българска Община.)

Като турѣмъ прѣдъ очитѣ на достопочита-
емѣтъ публикѣ образѣтъ на споменѣнитѣ двѣ
депѣши, нѣй оставѣмъ всѣмѣмъ искреногѣ и
здравомыслиагѣо патриѣтъ Българина да сѣди
върху съдѣржаніето и на двѣтъ, и свободно
може да сѣ прѣзѣи мнѣніето въ тоя случай;
защото не е *перѣщи Мари да кѣмѣмъ*, казва
българската пословица, и нѣй знаемъ че всяка
година по Воскресеніе надѣждѣтъ за рѣшеніе
то на този въпросъ сѣ улѣвѣватъ и утѣвѣватъ,
и сѣ едно подобно обѣщаніе, народа си залягва
и чѣка като конѣ на празникъ торѣжъ.

Като сѣ отговарѣмъ по тоя начинъ, г. ре-
дакторѣ, нѣй понѣже нѣмамы извѣстіе още
да ни владѣщитѣ ни сѣ служилѣ, мѣлитъ въ
да ни извинѣтъ за тѣзи дѣрѣзостъ, а ако не сѣ
служили пакъ обѣщамъ да ѣвѣрѣмъ, тогава че не
трѣба да обвинѣваме другѣмѣ, освѣтъ пакъ
тѣхъ и нашитѣ мѣрскы дѣйци по въпросѣ, за-
щото неговѣто турѣніе въ дѣйствіе и прогла-
сеніето на самостоятелността на цѣркѣвитѣ ни
зависѣтъ отъ служеніето на тѣи наши свѣти стар-
ци и поборници, които стоятъ та дремѣтъ на
Орта-къой и прѣдѣстѣнитѣ съставѣніето на
единъ несѣществующъ синодѣ: *іохѣсѣ* комисѣ,
сѣлѣсіето на отхѣрѣленѣтъ отъ народа ре-
нерскѣ патриархїѣ, исканіе и чѣканіе на по-
литическо дозволеніе отъ Правитѣлството за
да сѣ служѣтъ и незнаемъ още що, все е напраз-
но, зо да не кажа и глупѣво убѣжденіе. И
въистинѣна, чѣдно нѣщо е гдѣто нашитѣ Ар-
хїереи и дѣйци по въпросѣ, чѣкатъ да ни
даде правитѣлството воля за да сѣ извър-
шѣтъ реализирѣтъ владѣщитѣ обрѣдѣ; то сѣмѣ
тѣй, като когѣто нѣкой Гръцкѣ владѣка иска
отъ патриарха си *екѣдѣсѣ* и му земе 50 гр,
па му дѣзволѣва да служи. Ако свободѣта на
сѣбѣстѣтъ въ Огомѣнската имперіѣ е прогла-
сѣна съ исклученіе на нѣкои народности а о-
собѣно на българскѣтъ народѣ, това незнаемъ,
нѣ нѣй мѣсѣмъ че не е тѣй, защото и само-
то правитѣлство въ отпранѣногѣ си дѣ Патри-
архїѣтъ мѣзакѣре придружено съ познатитѣ
прѣекѣтове казанѣе: че то всякогѣмъ е отбѣг-
вало да сѣ мѣси въ дѣла касающѣся чисто до
догмѣтъ и религіѣтъ, и защото този въпросъ
не е отъ такѣвъ видъ и пр...

Това когѣто тѣй официално е прогласѣно отъ
правитѣлството и когѣто всичкитѣ почти Е-
вропѣйскы печати рукоплѣсѣше за благода-
веніето, когѣто Н. Н. В. Султанѣтъ благоволи да
направи на вѣрноподданѣтъ си Българскѣтъ народъ
за възбѣдовѣніето на потѣжливѣтъ му само-
стоятелѣтъ Іерархїѣ, зашо сѣмѣмъ още та сѣ
ѣмъ не наредѣмъ? Владѣщитѣ не ли сѣ выкѣли
въ Цариградъ за съчинѣніето на уставѣтъ?
гдѣ е този уставъ? гдѣ е нѣмѣмѣтъ синодѣ?
или сѣмъ сѣ собрали въ Цариградъ да сѣ рас-
такѣтъ по Ортакъой и да сѣ каратъ кой по-
напрѣдъ да сѣмъ подписѣва и кой да стане бу-
душитѣ Българскы главѣтъ Митрополитѣтъ, ко-
гато цѣлъ народѣ си го е избралъ още отъ
началото на въпросѣ, за когѣто той постра-
дѣ двѣмѣта си събратѣи, отъ които единъ
стана жертѣна на подѣвѣга си?

За да сѣ простѣраме повече върху важнѣ-
тъ тѣзи точки на въпросѣ, трѣбѣна да сѣ на-
пѣватъ нѣколко броя отъ вѣстникѣтъ, зарадѣ
това нѣй сѣмъ свѣршѣмъ съ думитѣ: народа зѣмъ
въпросѣ рѣшенѣтъ, народа помни думѣтъ, които о-
фициално му сѣмъ съобщѣхъ отъ вѣстникѣтъ *дѣвѣ-
ни* управитѣли, по сѣдѣствіе на когѣто стѣна-
хъ сѣловословѣтъ, тържѣства и разны пѣсѣни-
телны демонстрації, а работѣта оставѣ да сѣ
наредѣ отъ нашитѣ Архїереи и прѣдѣставитѣли,
на които тукашната ни община е писала още
прѣвъ мѣсѣцъ марта и на зѣла честъ до тоя
часъ още нѣма никакъвъ отговоръ.

Общината когѣто сѣмъ надѣвано да прѣеме от-
говоръ на това писмо, остана доста излѣгана
въ надѣждѣтъ сѣ когѣто прѣдѣ да отидѣтъ отъ
вилаѣти ни познатитѣ владѣци, отъ Царигра-
дѣмъ вѣтъ сѣмѣмѣна писѣмѣ и искахъ *сѣмѣ-
етѣ* и зо да сѣмъ пострѣе за по екорѣшѣно-
то испраданіе на владѣщитѣ, когѣто и сѣмѣмѣ
да направи и сѣмъ счита за щѣстѣна, че сѣмѣмѣ
цитѣ на първо поканѣніе сѣмъ съобразѣхъ сѣ
общѣго желаніе, и дѣрѣзостѣнитѣ нарѣченѣтъ
Софїѣскѣтъ г. Доротѣи стѣна прѣдѣтѣна на сѣмѣмѣ
братѣята си и прѣвъ дойде въ Руссе тѣмѣмѣ
каше и другитѣ двѣна, а имѣмѣно Дѣмѣ. Г. П.
ларіѣна и Видинѣ. Аѣтѣмѣ. Прѣе тога когѣто
тѣмѣмѣ тѣй, и когѣто писѣмата отъ Цариг-
радъ сѣмъ забѣлѣжи въ протоколѣ ни, аѣтѣмѣ
на общинѣтъ на Архїе-

(*) Единият от най-дѣятелнитѣ членове на политическата пропаганда, който ся занимава по всекакви начини на нашитѣ простѣ Българи и ги убѣждава, че тѣ не са Българи, не Славяни.

Ного не само ний, нъ и цѣлъ вѣрнопо-
мий Български народъ е убѣденъ вече въ
вѣдѣтелственното благодѣиіе и леноночно о-
на да види плодѣтъ му и дѣломъ, за жалъ
голямо душевно прискърбие спѣшимъ да
изѣстимъ, че повече-то почти велаятски
ици и писакъ едѣжъ и дваждъ и ни пи-
сатъ: гдѣ останъ прогласеното рѣшеніе на
рѣса, какво ся бави и замръзна накъ ра-
кѣтъ, кога ще ся свърши, кои сѣ причи-
нѣ на туй бавяніе и пр.? а въ сѣщото вѣ-
рѣли като расиюди едно, и други друго,
и си отдаватъ туй положение на работ-
на чѣстности отъ Архіерен-тъ и прѣста-
вѣтъ; а нѣкои си изобожъ мямратъ про-
сички-тъ архіерен и прѣставителъ, по-
чѣтъ че криво тѣкували рѣшеніето на Вы-
сшавното Правительство, или че повърхно-
е и проумѣло значеніето на важността
та до сега не ся тупили въ дѣйствиѣ туй

Како и да е пий като слонивамо тои на доста познатата публика, цялата ни не е пристрастия ни злочина, нъ подбудени от ревност към всяко добро и желати да си зацъ на всякогаш достоянието на императорското правителство, мисляме, че изпълнението на Ч. правителство върху тази най важна точка на управлението, което е единичният покровител и защитник на вешественит и моралнит интереси на всички без разлика народи живущи под овластваната